

Mamatkulov a Askarov proti Turecku [velký senát] – č. 46827/99
Rozsudek ze dne 4. 2. 2005 [velký senát]

Článek 6

Článek 6-1

Spravedlivé řízení

Extradice do Republiky Uzbekistán navzdory předběžnému opatření oznámenému Soudem podle článku č. 39 jednacího řádu: *nedošlo k porušení*

Skutkový stav – Stěžovateli byli dva uzbečtí občané, členové uzbecké opoziční strany. V Turecku byli zadrženi policií na základě mezinárodního zatykače vydaného pro podezření, že se v zemi původu dopustili teroristických činů. Republika Uzbekistán požádala o jejich vydání, s čímž turecké úřady souhlasily. Stěžovatele se proti tomu odvolali, avšak neúspěšně. Tvrdili mimo jiné, že jim v případě vydání hrozí špatné zacházení. Evropský soud pro lidská práva podle článku 39 jednacího řádu oznámil turecké vládě, že stěžovatelé nemají být vydáni, dokud Soud ve věci nerozhodne. Než tak mohl Soud učinit, turecké úřady vydaly nařízení, jímž přikázaly extradici provést. Soud rozhodl o prodloužení předběžného opatření až do odvolání. Turecké úřady oznámenému opatření nevyhověly, předaly stěžovatele uzbeckým orgánům a následně informovaly Soud, že ještě před vydáním obdržely záruky, že stěžovatelé nebudou v Uzbekistánu mučeni ani odsouzeni k trestu smrti. Stěžovatelé byli uzbeckými soudy usvědčeni a odsouzeni k trestům svobody v délce 20 a 11 let. Jejich právní zástupci se s nimi po jejich extradici již nemohli spojit.

Právní posouzení – článek 6 odst. 1: V případech extradice je třeba posoudit riziko „flagrantního odepření spravedlnosti“ v dožadujícím státě – jako například riziko zacházení zakázaného článkem 2 anebo článkem 3 – v první řadě s přihlédnutím ke skutečnostem, jež smluvní stát zná anebo měl znát v době, kdy dotyčné osoby vydává. Pokud bylo vydání odloženo poté, co Soud oznámil předběžné opatření podle článku 39 jednacího řádu, riziko flagrantního odepření spravedlnosti bylo třeba hodnotit také ve světle informací dostupných Soudu v době, kdy věc posuzoval. Stěžovatelé byli vydáni do Uzbekistánu dne 27. března 1999. Ačkoli ve světle dostupných informací mohly v té době existovat důvody k pochybnostem, zda se jim ve státě určení dostane spravedlivého řízení, nebyl dostatek důkazů o tom, že by jakékoli případné nezákonnosti v soudním řízení mohly představovat „flagrantní odepření spravedlnosti“. Skutečnost, že Turecko nedbalo oznámení učiněného Soudem podle článku 39 jednacího řádu, což Soudu znemožnilo získat další informace pro rozhodnutí, zda existuje skutečné riziko flagrantního odepření spravedlnosti, měla být posouzena na poli článku 34. Porušení článku 6 odst. 1 proto nebylo shledáno.

Závěr: nedošlo k porušení (třináct hlasů proti čtyřem).